

Boala

Pe la începutul pocăinței am avut un vis. *Se făcea că era noapte și de pe multe străzi au ieșit niște huligani care au intrat în casa mea. M-am speriat pentru că mi-am dat seama că îmi vor aduce necazuri. Dar până la urmă, a intervenit o persoană, a cărei față nu am văzut-o; ea mi-a arătat într-un colț al casei un coșciug. Iar eu am văzut că în el zăcea un negru solid – șeful acelor răufăcători. În timp ce-l priveam, ceva ca o voce mi-a spus: „S-a terminat. Am luptat Eu pentru tine.”*

Dimineața, mi-am amintit visul și am înțeles că mă așteaptă niște necazuri, dar că în final voi scăpa din ele. Apoi, mi-am văzut de treburile casei și totul mi-a fugit din minte. Dar, pe măsură ce orele treceau m-am simțit tot mai mult cuprinsă de o slăbiciune neobișnuită. Starea mea s-a înrăutățit treptat, până ce mi s-a făcut rău de-a binelea. La sfârșitul zilei, de-abia mai puteam să merg prin casă. Nu pot spune ce boală se instalase în trupul meu, dar mă durea tot trupul. Mă simțeam fără vlagă și nu puteam să mă țin pe picioare. Fără să fiu răcită, mi se înfundase nasul. Nu mai puteam să respir decât pe gură, cu mari eforturi, pentru că amigdalele se măriseră subit și deveniseră dureroase. Făcusem febră și mă dureau ochii și capul. Nu puteam să mănânc nimic, gustam câte o fărâmă de pâine, abia îmi înghițeam saliva.

Așa a trecut aproape o săptămână în care am zăcut în pat zi și noapte. Din când în când mă trezeam și mă uitam la ceas, apoi adormeam iar. După un timp ajunsesem să gândesc chiar că e foarte obositor să stai pe picioare. Nu mă mai vedeam în stare să umblu și mă gândeam că e mult mai comod să zac. Când venea soțul de la serviciu, făceam eforturi imense ca să pot ajunge la ușă să-i deschid. El se aștepta să vadă o ameliorare cât de mică la mine, dar eu arătam tot mai rău. Mă țineam pe picioare cu mare greutate, mergeam sprijinindu-mă de pereți.

În fiecare dimineață, mă târam până la baie și uitându-mă în oglindă constataam că arătam din ce în ce mai rău. Apoi, într-o dimineață, am văzut că fața mea devenise pământie și se umpluse de pete. Atunci m-am rugat: Doamne, Te rog, dacă e în planul Tău ca să mă iei, fă-o mai repede, că nu mai rezist să-mi văd fața. Nu pot trăi ca un vierme care de-abia se târăște.

În ziua aceea, ca de obicei, am dormit ore nesfârșite. Uitasem noțiunea timpului, care oricum, pentru mine nu mai avea importanță. Pentru că a văzut neputința mea, soțul și-a luat cheia de la intrare și nu a mai sunat ca să-i deschid. Seara, l-am auzit când a intrat în casă și s-a dus direct în sufragerie. Eram pe punctul să adorm din nou, când am simțit că îmi intră pe nas un firicel de aer și pot respira puțin și în acel moment am auzit cum Costel se ruga în cealaltă cameră și Îi mulțumea lui Dumnezeu că i-a dat putere ca să postească pentru mine. „Doamne, ce mult Îți mulțumesc că am un soț credincios!” am spus.

A doua zi, am făcut un efort supraomenesc și am plecat la medic. Era iarnă și mă temeam să nu alunec; hainele mi se păreau de plumb. Am mers încetșor ca un om de 100 de ani și în sfârșit am revenit cu o rețetă. Am luat cu mare încredere medicamentele prescrise, dar vindecarea nu a venit. Trebuia să mă scol în puterea nopții ca să iau antibioticele și îmi era foarte greu. Într-o noapte, însă, nu m-am trezit la timp. Am stat pe marginea patului și am cugetat. Avusesem un vis în care se făcea că privesc la măsuta din cameră. Era plină de sticlute, de fiole și de cutii cu medicamente și o voce mi-a spus: „**Uite câte medicamente îți trebuie ca să te faci bine, dar Eu pot să te vindec fără ele.**”

Pentru că visul a fost foarte clar, din momentul acela nu am mai luat niciun medicament și m-am culcat. Dimineața m-am sculat veselă și am început să cânt cu o voce pițigăiată – era duminică. Costel m-a privit și nu știa ce să creadă. Slăbisem mult, de-abia mă țineam pe picioare, dar mi se înviorase duhul. Am spus că seara voi merge la biserică și așa am făcut. Drumul era lung și noi nu aveam mașină, dar nu am vrut să stau acasă. Îmi amintesc că cizmele, care altădată mă strângeau, acum îmi erau prea largi. Eram așa de bucuroasă că pot ajunge la Casa Domnului! În seara aceea, pentru cei prezenți a fost o adunare obișnuită, dar mie mi s-a părut extraordinară. M-am bucurat de tot ce am auzit și am sorbit fiecare cuvânt. Am plecat acasă fericită că mi se dăduse harul să fiu în Casa Lui, în prezența Lui!

Nici nu puteam să gândesc altfel. Trăisem o încercare grea, care mă adusesese aproape de pragul final. Medicul nu a știut ce am, iar medicamentele luate nu au avut efect. Ce repede mi se putea sfârși viața! Dar ce minunată a fost izbăvirea lui Dumnezeu! La atingerea Lui, în câteva ceasuri boala aceea fără nume și fără leac a părăsit trupul meu, dar în suflet mi-a adus un sentiment nou - temerea de Domnul, de acest Dumnezeu mare și înfricoșat, care are toată puterea în cer și pe pământ.

Da, s-a terminat! Am luptat Eu pentru tine. Era asigurarea fermă a Domnului din visul meu.

CECILIA MOLOCE